

Daniels bok – nummer sextio

Daniels bön och hemligheten med det åttonde riket: en uppenbarelse för de sista dagarna

Jeff Pippenger

2024-01-24

I Uppenbarelskebokens sjuttonde och artonde kapitel frambär en ängel för Johannes synen av påvedömet. I framställningen av hennes slutgiltiga dom representeras de riken som omtalas i Bibelns profetia.

Och här är det sinne som har vishet. De sju huvudena är sju berg, på vilka kvinnan sitter. Och där är sju kungar: fem har fallit, och en är, och den andre har ännu inte kommit; och när han kommer, måste han förbli en kort tid. Och vilddjuret som var och inte är, även det är den åttonde, och är av de sju, och går till fördärvet. Uppenbarelsboken 17:9–11.

Johannes hade i anden förts till år 1798, där han får undervisning om att de sju huvuden på det vilddjur som bar den påvliga kvinnan var sju kungar. En kung är ett rike, och ett rike är också ett huvud i Bibelns profetia. År 1798 hade fem riken fallit och ett härskade då. Ett sjunde rike låg ännu i framtiden, och det framställdes genom tio kungar. Därefter blev Johannes underrättad om att det åttonde riket var det påvliga vilddjuret, som var av de sju. Påvedömet var det femte riket, och det hade fått ett dödligt sår, så att när dess dödliga sår helas, blir det då det åttonde huvudet, som är av de sju.

I Daniel två är de första fyra rikena Babylon, Medo-Persien, Grekland och Rom. Dessa fyra bokstavliga riken representerar också fyra andliga riken, och tillsammans identifierar de de åtta kungarna, eller huvudena, i Uppenbarelsboken sjutton, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak. Daniel kapitel två är det första omnämnandet av de riken som förekommer i Bibelns profetior, och Uppenbarelsboken sjutton är det sista, så de måste stämma överens, ty Gud förändras aldrig.

Det femte riket som hade fallit år 1798 var det andliga Babylon, påvedömet. Det sjätte riket som hade makten år 1798 var det tvåhornade rike som hade förebildats av medernas och persernas tvåhornade rike. Det sjunde riket, som består av tio kungar, vilka år 1798 ännu inte hade kommit, är världsregeringen, som hade förebildats av Grekland, Alexander den stores världsregering. Det åttonde huvudet, som var av de sju, var det femte riket som hade fått ett dödligt sår, men levde igen när det dödliga såret läkts.

Domen över den stora skökan äger rum i ”stunden” för söndagslagens kris, det vill säga en tidsperiod som börjar med söndagslagen i Förenta staterna och fortsätter genom historien tills människans nådatid avslutas. I den ”stunden”, som i Daniel identifieras som ”dessa konungars dagar”, skall Gud upprätta sitt rike. I den ”stunden” utgjuts det sena regnet.

”Det sena regnet kommer över dem som är rena — då skall alla ta emot det såsom förr.

”När de fyra änglarna släpper taget, skall Kristus upprätta sitt rike. Ingen får det sena regnet utom de som gör allt de kan.” Spalding and Magan, 3.

Utgjutandet av det sena regnet är progressivt, ty det motsvarar domen, och domen är progressiv. Milleriterna förstod att de levde vid fötterna på bilden i Daniel kapitel två. De trodde att Rom var det sista jordiska riket, och de hade rätt, men deras förståelse var begränsad.

”Dessa kungars dagar” förekommer verkligen i det romerska rikets historia, men det är inte det hedniska eller påvliga Roms historia; det är det moderna Roms historia. Milleriterna tillämpade det hedniska och det påvliga Rom som ett och samma rike, och därigenom använde de ett avsnitt ur Hesekiels bok om Judas siste kung (Sidkia) för att stödja sin förståelse.

Och du, ohelige ogudaktige furste i Israel, vars dag har kommit, då missgärningen skall få sin ände, så säger Herren Gud: Tag av huvudbindeln och lyft av kronan; detta skall inte förbli detsamma: upphöj den som är låg, och ödmjuka den som är hög. Jag skall omstörta, omstörta, omstörta det; och det skall inte vara mer, förrän han kommer vilkens rätt det är; och åt honom skall jag ge det. Hesekiel 21:25–27.

Från Sidkia skulle tre riken bli ”omstörtade”, vilka skulle leda fram till Kristus, vars ”rätt det är” att regera. Babylon, Medo-Persien och Grekland skulle alla störtas till dess att Romarriket kom, och under detta fjärde rikes historia skulle Kristus komma och upprätta ett rike. Just detta gjorde han.

”Främst bland dem som hastigt förde nationen till undergång var deras kung Sidkia. Han övergav fullständigt Herrens råd, sådana de hade givits genom profeterna, glömde den tacksamhetsskuld han stod i till Nebukadnessar, bröt sin högtidliga trohetsed, avlagd i Herren Israels Guds namn; och Judas kung gjorde uppror mot profeterna, mot sin välgörare och mot sin Gud. I fåfängan av sin egen vishet vände han sig för att få hjälp till den uråldrige fienden till Israels välstånd, ”och sände sina sändebud till Egypten, för att de skulle ge honom hästar och mycket folk.”

”Skulle han ha framgång?” frågade Herren angående den som på detta skamliga sätt hade svikit varje heligt förtroende; ”skulle han undkomma, han som gör sådana ting? eller skulle han bryta förbundet och bli räddad? Så sant jag lever, säger Herren Gud, sannerligen, på den plats där den kung bor som gjorde honom till kung, vars ed han föraktade och vars förbund han bröt, ja, hos honom, mitt i Babylon, skall han dö. Inte heller skall farao med sin mäktiga här och stora skara bistå honom i kriget: ... eftersom han föraktade eden genom att bryta förbundet, fastän han hade givit sitt handslag, och har gjort allt detta, skall han inte undkomma.” Hesekiel 17:15–18.

”För den ’vanhelgade ogudaktige fursten’ hade den slutliga räakenskapens dag kommit. ’Tag av bindeln’, förordnade Herren, ’och lyft av kronan.’ Inte förrän Kristus själv skulle upprätta sitt rike skulle Juda åter tillåtas att ha en kung. ’Jag skall omstörta, omstörta, omstörta det’, löd den gudomliga förordningen angående tronen i Davids hus; ’och det skall inte vara mer, förrän han kommer som har rätt till det; och jag skall ge det åt honom.’ Hesekiel 21:25–27.” Prophets and Kings, 450, 451.

Miller hade rätt, men hans förståelse var begränsad, ty det rike som Kristus upprättade när han vandrade bland människorna var inte det slutliga jordiska riket. Det återstod ännu fyra kungar efter det hedniska Roms rike. Kristus upprättade visserligen "nådens" rike vid korset, men det riket upprättades inte i de tio kungarnas dagar i Uppenbarelseboken sjutton, och det upprättades inte heller under den sena regnets tid. Det rike som Kristus upprättar i de sista dagarna är hans "härlighets" rike. Syster White talar uttryckligen om båda dessa riken.

Milleriterna förstod att Kristus upprättade ett rike under det fjärde rikets historia, och de hade rätt, men deras förståelse var begränsad. Under det fjärde rikets historia upprättade Kristus nådens rike, och under det åttonde rikets historia upprättade Han sitt härlighetsrike. I den historia då Han upprättade nådens rike utgöts den Helige Ande på pingstdagen. Pingsten är en förebild på utgjutandet av det sena regnet, i den historia då Han upprättar sitt härlighetsrike.

Pingstens budskap var budskapet om Kristi bokstavliga uppståndelse. Den sena regnets budskap är, åtminstone delvis, budskapet om den symboliska uppståndelse som framställs genom den profetiska gåtan om den åttonde, som är av de sju, vilken uppfylls i vilddjuret, och även de två hornen på jordens vilddjur. Det fjärde och det åttonde riket är där Kristus upprättar sitt rike.

Det tillkännagivande som hade framförts av lärjungarna i Herrens namn var i varje avseende riktigt, och de händelser som det hänvisade till ägde redan då rum. "Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära", hade varit deras budskap. Vid utgången av "tiden" — de sextionio veckorna i Daniel 9, vilka skulle sträcka sig fram till Messias, "den Smorde" — hade Kristus mottagit Andens smörjelse efter sitt dop av Johannes i Jordan. Och det "Guds rike" som de hade förkunnat vara nära upprättades genom Kristi död. Detta rike var inte, såsom de hade blivit lärda att tro, ett jordiskt välde. Inte heller var det det framtida, odödliga rike som skall upprättas när "riket och väldet och storheten hos rikena under hela himlen skall ges åt den Högstes heligas folk"; det eviga rike, i vilket "alla världen skall tjäna och lyda honom". Daniel 7:27. Såsom uttrycket "Guds rike" används i Bibeln betecknar det både nådens rike och härlighetens rike. Nådens rike framställs av Paulus i Hebreerbrevet. Sedan aposteln har hänvisat till Kristus, den medlidsamme förebedjaren som "har medlidande med våra svagheter", säger han: "Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd." Hebreerbrevet 4:15, 16. Nådens tron representerar nådens rike; ty förekomsten av en tron förutsätter förekomsten av ett rike. I många av sina liknelser använder Kristus uttrycket "himmelriket" för att beteckna den gudomliga nådens verk i människors hjärtan.

"Så representerar härlighetens tron härlighetens rike; och detta rike avses i Frälsarens ord: 'När Människosonen kommer i sin härlighet, och alla de heliga änglarna med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron, och inför honom skall alla folk församlas.' Matteus 25:31, 32. Detta rike tillhör ännu framtiden. Det skall inte upprättas förrän vid Kristi andra ankomst.

"Nådens rike instiftades omedelbart efter människans fall, när en plan utarbetades för den skyldiga människosläktets återlösning. Det existerade då i Guds avsikt och genom hans löfte; och genom tro kunde människor bli dess undersåtar. Ändå blev det inte faktiskt upprättat förrän vid Kristi död. Även efter att ha trätt in i sitt jordiska uppdrag kunde Frälsaren, uttröttad

av människornas hårdnackenheter och otacksamhet, ha dragit sig tillbaka från Golgatas offer. I Getsemane darrade lidandets kalk i hans hand. Han kunde redan då ha torkat blodssvetten från sin panna och ha lämnat det skyldiga människosläktet att förgås i sin synd. Hade han gjort detta, skulle det inte ha funnits någon återlösning för fallna människor. Men när Frälsaren gav upp sitt liv och med sitt sista andetag utropade: 'Det är fullbordat', då blev fullbordandet av återlösningsplanen säkerställt. Löftet om frälsning, givet åt det syndiga paret i Eden, blev bekräftat. Nådens rike, som tidigare hade existerat genom Guds löfte, blev då upprättat.

Så var Kristi död – just den händelse som lärjungarna hade betraktat som den slutliga tillintetgörelsen av deras hopp – det som för alltid gjorde det visst. Medan den hade tillfogat dem en grym besvikelse, var den höjdpunkten av beviset på att deras tro hade varit riktig. Den händelse som hade fyllt dem med sorg och förtvivlan var den som öppnade hoppets dörr för varje Adams barn och i vilken det framtida livet och den eviga saligheten för alla Guds trogna i alla tidsåldrar hade sitt centrum.

”Den oändliga barmhärtighetens syften nådde sin fullbordan, även genom lärjungarnas besvikelse. Fastän deras hjärtan hade vunnits av den gudomliga nåden och kraften i hans undervisning, han som ”talade såsom aldrig någon människa har talat”, var dock, sammanblandad med det rena guldets i deras kärlek till Jesus, den usla legeringen av världslig stolthet och själviska ambitioner. Till och med i påskmåltidssalen, i denna högtidliga stund då deras Mästare redan gick in i Getsemanes skugga, uppstod ”en tvist bland dem om vem av dem som skulle anses vara störst”. Luk. 22:24. Deras syn var fylld av tronen, kronan och härligheten, medan alldeles framför dem låg skammen och ångesten i trädgården, domssalen och på Golgata kors. Det var deras hjärtas stolthet, deras törst efter världslig ära, som hade fått dem att så envist hålla fast vid sin tids falska lära och att lämna Frälsarens ord, vilka visade hans rikes sanna natur och pekade fram mot hans ångest och död, utan avseende. Och dessa misstag ledde till den prövning — skarp men nödvändig — som tilläts för deras tillrättavisning. Fastän lärjungarna hade missförstått innebörden i sitt budskap och hade underlåtit att inse vad de förväntade sig, hade de ändå förkunnat den varning som Gud hade gett dem, och Herren skulle belöna deras tro och hedra deras lydnad. Åt dem skulle uppdraget anförtros att förkunna sin uppståndne Herres härliga evangelium för alla folk. Det var för att bereda dem för detta verk som den erfarenhet, vilken för dem tedde sig så bitter, hade tillåtits.” The Great Controversy, 347, 348.

I Uppenbarelseboken räknar det ”sinne som har vishet” ”en människas tal” och inser att ”människan” också är det åttonde riket, som är av de sju. ”Syndens människa” är huvudet för det åttonde riket, som härskar över jordens kungar och köpmän, vilka de sju församlingarna förenar sig med för att undgå förföljelsens smälek, och som sitter på många vatten.

Och han sade till mig: »Vattnen som du såg, där skökan sitter, är folk och skaror och nationer och tungomål.» Uppenbarelseboken 17:15.

”Syndens människa” härskar över den politiska, monetära, religiösa och civila världen, och över alla människor, utom dem som har vunnit seger över vildjuret och dess bild, dess märke och talet på dess namn.

Och jag såg liksom ett hav av glas, blandat med eld; och dem som hade vunnit seger över vilddjuret och över dess bild och över dess märke och över dess namns tal stå på glashavet med Guds harpor. Och de sjunger Guds tjänare Moses sång och Lammets sång och säger: Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud, den Allsmäktige; rättfärdiga och sanna är dina vägar, du de heligas Konung. Uppenbarels eboken 15:2, 3.

De ”visa” som förstår ”kunskapens tillväxt”, när Jesu Kristi uppenbarelse blir avseglad, är de som har ”förstånd” och ”räkna odjurets tal; ty det är en människas tal, och dess tal är sex hundra sextiosex.” Detta ”förstånd” utgör en del av den prövningsprocess i tre steg som alltid äger rum när Jesus avseglar en profetia. Det är därför det sägs att de har ”vunnit seger över” ”hans namns tal.”

Att vinna seger är att bestå ett prov, och de som är ”visa” och ”förståndiga” vinner den seger som är förknippad med talet 666, och versen identifierar också att det finns åtta riken, och att det åttonde är av de sju. Denna ”hemlighet” framställs i Daniel kapitel två, ty Daniels bön var att förstå ”hemligheten”. Uppenbarelsen att det finns åtta riken, att det åttonde riket är av de sju, och att talet för detta rike är 666, är den hemlighet som Daniel framställs som att han erhåller genom sin bön, och Daniel representerar Guds sista dagars ”visa”.

Daniel representerar de ”visa” i de sista dagarna, vilka har hemligheten i Daniel två uppläst för sig, och den hemligheten är uppenbarelsen att den sista och den första hänvisningen till rikena i Bibelns profetia är att det finns åtta riken i bilden. Denna uppenbarelse upprätthåller den milleritiska förståelsen av Daniel kapitel två, men lyser tio gånger klarare, när den väl blir erkänd. Dess glans, som är tio gånger klarare, representerar en prövning som de ”visa” vinner seger över, ty det åttonde riket, som är av de sju, är också det sjätte riket, vilket är en trefaldig förening av draken, vilddjuret och den falske profeten. Således är draken, vilddjuret och den falske profeten alla det sjätte riket, och tillsammans representerar de 666.

Nebukadnessar provades genom uppenbarelsen i Daniel kapitel två, och han bestod inte provet. I Daniel två representerar Daniel de ”visa” som består provet rörande hemligheten med bildstoden. Nebukadnessar i kapitel tre representerar de ogudaktiga som underkänns i exakt samma prov. Nebukadnessar, såsom den förste kungen i det första riket, representerar den siste kungen i det sista riket. Han representerar därför ”syndens människa”, den profetians man som de sju församlingarna griper tag i. Människan skapades på den sjätte dagen, och talet sex är därför mänsklighetens tal. Nebukadnessars tal är sex. Nebukadnessar underkändes i provet om talet 666 och representerade de ogudaktiga i de sista dagarna. Som en symbol för syndens människa är hans tal sex.

Kung Nebukadnessar lät göra en bildstod av guld, sextio alnar hög och sex alnar bred; han reste upp den på Duraslätten i Babels provins. Daniel 3:1.

Den gyllene bilden var sextio alnar hög och sex alnar bred, och den gjordes av Nebukadnessar, vars tal är sex. Bilden restes i uppror mot ljuset från bilden i kapitel två, och den trefaldiga beskrivningen av bilden, när man förstår att Nebukadnessars tal är sex, blir sex, sex, sex.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Tanken på att upprätta ett imperium och en dynasti som skulle bestå för evigt tilltalade i hög grad den mäktige härskare, mot vars vapen jordens nationer hade varit oförmögna att bestå. Med en hänförelse född ur gränslös ärelystnad och själviskt högmod trädde han i råd med sina vise män om hur detta skulle kunna genomföras. Då de glömde de märkliga försynens ingripanden som varit förbundna med drömmen om den stora bildstoden, och likaså glömde att Israels Gud genom sin tjänare Daniel hade klargjort bildstodens betydelse, och att de stora männen i riket i samband med denna uttydning hade räddats från en vanärande död; då de inte tänkte på något annat än sin önskan att befästa sin egen makt och överhöghet, beslöt kungen och hans statsråd att de med alla till buds stående medel skulle söka upphöja Babylon såsom allenarådande och värdigt allmän trohetsplikt.

Den symboliska framställning genom vilken Gud hade uppenbarat för kung och folk sitt uppsåt med jordens nationer, skulle nu bringas i den mänskliga maktens förhärlikandes tjänst. Daniels uttydning skulle förkastas och glömmas; sanningen skulle misstolkas och missbrukas. Den symbol som Himlen hade bestämt att för människors sinnen utveckla viktiga framtida händelser, skulle användas för att hindra spridningen av den kunskap som Gud önskade att världen skulle få ta emot. Så sökte Satan genom äregiriga människors anslag att omintetgöra den gudomliga avsikten för människosläktet. Människosläktets fiende visste att sanningen, oblandad med villfarelse, är en mäktig kraft till frälsning; men att den, när den används för att upphöja jaget och främja människors planer, blir en kraft till det onda.

”Ur sin rika skattkammare lät Nebukadnessar tillverka en stor bildstod av guld, liknande den som hade visats i synen till sina allmänna drag, med undantag för den enda omständigheten att den var gjord av ett annat material. Hur vana kaldéerna än var vid storslagna framställningar av sina hedniska gudar, hade de aldrig tidigare åstadkommit något så imponerande och majestätiskt som denna strålande bildstod, sextio alnar hög och sex alnar bred. Och det är inte förvånande att i ett land där avgudadyrkan var allmänt utbredd, den sköna och ovärderliga bildstoden på Duraslätten, som framställde Babylons härlighet och dess prakt och makt, skulle invigas som ett föremål för tillbedjan. Detta blev också ordnat, och ett påbud utfärdades att alla på invigningens dag skulle visa sin högsta trohet mot den babyloniska makten genom att böja sig inför bildstoden.” Prophets and Kings, 504, 505.